

beursschouwburg

3.02. 2017 - 8.04.2017

Feiko Beckers – *The understanding of nonsense*

by Anne-Marie Poels

- EN text below -

NL

Je kan ze negeren – eronderdoor lopen of eromheen – maar tegelijk kan je er niet aan ontkomen: drie paalwoningen springen pal in het oog in de tentoonstelling van de Nederlandse kunstenaar Feiko Beckers (°1983, woont en werkt in Brussel). De problematische ruimte die hem in Beursschouwburg ter beschikking stond, smeekte om een oplossing. En laat dat nou net hetgene zijn, waar Feiko Beckers binnen zijn oeuvre zijn eer mee haalt: oplossingen vinden voor problemen die zich aandienen of die hij zichzelf stelt.

En dus maakte hij zijn eigen tentoonstellingsruimtes om zijn werk te kunnen tonen. Op palen, opnieuw een oplossing, want op de grond kon om allerlei redenen niet. Tegelijk refereren de bouwsels aan de vele paalwoningen die hij zag in Suriname waar hij een residentie deed. De palen van beton daar, zijn hier van hout en doorheen het ontwerpproces werden de bouwsels kleiner en kleiner omdat groot qua constructie onmogelijk zou zijn geweest.

Hard ploeteren is het dus, om zijn werken te bekijken: de trapjes op, jezelf naar binnen wurmen, en in de minimaal bemeten ruimte met minimale speling om afstand te kunnen nemen uiteindelijk een minimale hoeveelheid werk ontdekken. De tentoonstellingsruimtes op palen zijn een oplossing, die er eigenlijk geen is. En ook dat element tekent het werk van Feiko Beckers: de plannen die hij bedenkt om zijn problemen op te lossen, lopen continu verkeerd af en brengen vaak nieuwe complicaties met zich mee. Zijn oeuvre is een aaneenschakeling van falen.

Why I don't own a sofa

Hoe weinig adequaat de paalwoningen als toonruimte ook zijn, Feiko Beckers maakte niettemin van zijn tentoonstelling een soort 'retrospectieve'. De kunstenaar doet performances en maakt video's, maar ook sculpturen en sculpturale installaties, die vaak ook weer in de video's terugkomen. Elk van de woningen heeft de kunstenaar voorbehouden voor één van deze specifieke media binnen zijn oeuvre.

Van de eerste paalwoning maakt hij een black box om één van zijn video's in te tonen. In die video's duikt hij altijd zelf op in vaak alledaagse situaties of vertellend over dingen die hem overkomen of gewoontes die hij erop na houdt óf juist niet. Dat leverde in het verleden vaak zo'n absurde situaties op, dat hij op een gegeven moment besliste om zijn moeder, andere mensen van zijn familie of zijn vrienden te laten meespelen, om zo geloofwaardiger over te komen.

In *Why I don't own a sofa* zien we hem alleen en doet hij in drie hoofdstukken uit de doeken waarom hij geen sofa heeft: te halfslachtig, te comfortabel – je zou er maar eens aan gewend raken – en erin gaan zitten is gemakkelijker dan er weer uitkomen – dat heeft Beckers liever andersom. Geen sofa dus: aan het eind van

beursschouwburg

elk van de verhalen, vlijt hij zich neer op telkens weer een andere, speciaal door hem daarvoor aangepaste stoel. De aanpassingen trekken de consequentie van zijn beslissing om geen sofa in huis te nemen tot in het extreme door: een kubus als zitting, een overhellende rugleuning waar je alleen met gebogen rug tussen past, en een hellend zitvlak waar je vanaf schuift, maken het alternatief wel heel erg oncomfortabel.

The Inevitable Others

In een volgende paalwoning combineert Beckers de video *The Inevitable Others* met het opvallende, geel met blauwe sculpturale decor dat hij daarin gebruikt. In de video voert Beckers zichzelf op – en dat is niet anders dan in al zijn andere video's – ditmaal als de host van een talkshow. Op een plateau net iets hoger gezeten dan zijn gasten, schetst hij drie keer een situatie waarin hij alleen zijn prefereert boven het gezelschap van anderen; hun bijzijn levert telkens een probleem. Gezelschap leidt hem af van hetgeen hij aan het doen was, maakt beslissingen nemen moeilijk en in gezelschap naar de film gaan is al helemaal onzinnig. Gelukkig heeft Beckers op al die omstandigheden wel een antwoord. Het werk – dat aansluit bij het thema van het focusprogramma *O Solitude* – kwam tot stand toen de kunstenaar helemaal alleen in een uithoek van Nederland een residentie deed en volledig op zichzelf teruggeworpen was.

De verhalen lijken telkens een intro voor de drie gasten die hij bij zich in de studio heeft en ook voorstelt – een vriend, het lief daarvan en zijn jongere zus. Maar in elk van de drie gevallen neemt de camera opnieuw alleen Feiko Beckers in beeld eens hij ze geïntroduceerd heeft... waarop hij verder vertelt en erop uitkomt dat zijn oplossingen weer tot nieuwe moeilijkheden leiden. Een leven zonder anderen is onmogelijk, lijkt de format van de talkshow te symboliseren. Zelfs in de muziek zijn anderen nodig: de muzikale intermezzo's van Beckers' vader zijn weinig bruisend. De percussie met twee lepels die hij uitvoert, zal zich pas ontpoppen tot iets moois in het gezelschap van andere instrumenten.

Sculpturen

De meest 'traditionele' toonruimte van de drie – een ware white cube met witte muren en eenvoudig tl-licht – herbergt ook de meest klassieke objecten: twee verschillende reeksen sculpturen die Beckers maakte. De ene *When a problem is connected to another problem they together will become one problem* – opnieuw uit een video voortgekomen – bestaat uit houten aambeeldachtige vormen. Ook hier duikt weer zo'n schijnbaar logische Beckers-conclusie op, waar nauwelijks een speld is tussen te krijgen: als je twee problemen met elkaar verbindt, blijft er nog maar één over en zit je dus met een probleem minder. Zo kan je je problemen met de helft verminderen. Door telkens twee aambeelden – een metafoor voor tegenspoed – met een touw aan elkaar te verbinden, maakt Beckers deze oplossing visueel.

Repairing a white tile with a red wedge is ten slotte een reeks die de kunstenaar recent maakte en bestaat uit drie witte keramieken tegels, met kleine probleemoplossende verhaaltjes. Visueel refereert de reeks aan een werk *Versla de witten met de rode wig* waarmee El Lissitzky in een heel abstracte beeldtaal de strijd tussen de 'Roden' (Bolsjewieken) en de 'Witten' (Mensjewieken) in Rusland visualiseerde. In de witte tegels van Beckers ontbreekt telkens een hoek: als

beursschouwburg

oplossing steekt hij er wiggen in, alleen zijn die iets te groot uitgevallen en rood van kleur. De schijnbaar overtuigende oplossing loopt opnieuw jammerlijk mis. Zonder ophouden, blijft de kunstenaar in zijn falen volharden.

—

EN

You can ignore them – walk under or around them – but however you might try, you cannot escape them. In the exhibition by the Dutch artist Feiko Beckers (b. 1983, lives and works in Brussels), three dwellings constructed on pillars inevitably catch our attention. The problematic space that he had at his disposal at the Beursschouwburg cried out for a solution. That happened to be precisely the sort of thing that is Feiko Beckers' claim to fame: finding solutions to problems that present themselves, or that he sets for himself.

He therefore created his own spaces to exhibit his work: on poles – once again, a solution, because for all kinds of reasons, it simply could not be on the floor. At the same time, his structures refer to the many houses on poles that he saw in Surinam as an artist in residence there. The poles are of concrete there, but are here constructed of wood, and as the building progressed, the structures became smaller and smaller, because building structures for large spaces would have been impossible.

It takes real effort, therefore, to see the works being presented. You crawl up the ladders, wriggle your way inside, into minimal spaces with little room to stand back to ultimately discover a minimal number of works. These exhibition spaces on stilts are a solution that is in fact not a solution. And that also marks the work of Feiko Beckers: the plans that he thinks up in order to resolve his problems go perpetually awry or bring their own impossible complications. Beckers' work is an ongoing succession of failures.

Why I don't own a sofa

However inadequate these shelters on stilts might be as exhibition spaces, Feiko Beckers nonetheless made this exhibition a kind of retrospective. He creates performances and videos, as well as sculptures and sculptural installations which often evolve or return in the video works. He reserved each of his shelters for one of these specific media within his oeuvre. The first has been made into a black box for presenting one of his videos. In the videos, he always appears in what are usually everyday situations, talking about things that have happened to him, or about habits that he has, or indeed doesn't have. In the past, this has frequently led to such absurd situations that he decided to have his mother, other members of his family, or his friends join in, in order to make it more believable.

In *Why I don't own a sofa*, he is alone, and in three episodes, he reveals why he does not have a sofa: it would be too half-hearted, too comfortable – you might even get used to it – and sitting in it is easier than getting out of it again. He would sooner have it the other way around. So no sofa. At the end of each of his

beursschouwburg

stories, he sits down into yet another specially adapted chair. These adaptations have the consequence that his decision to have no sofa in his home is taken to the extreme: a cube as a seat, a back that leans so sharply that you have to crouch to fit into it, and an angled seat that you slide off all make the alternatives decidedly uncomfortable.

The Inevitable Others

In the next structure on stilts, Feiko Beckers combines his video *The Inevitable Others* with the striking yellow and blue sculptural decor that he used for its interior. In the video, Beckers performs – and this is no different than in all his other videos – in this case as the host of a talk show. On a platform set slightly higher than his guests, he sketches three different situations in which he prefers being alone rather than in the company of others: in each, their presence brings a problem. Other people distract him from whatever he is doing, make it hard to make decisions, and going to see a film with someone else totally makes no sense. Fortunately, Beckers has an answer to all of these situations. The work, which taps into the theme of the Beursschouwburg's *O Solitude* focus programme, evolved when Beckers was in residence all by himself in a distant corner of the Netherlands, completely left to his own devices.

Each of the stories seems to be an introduction for the three guests he has with him in the studio, and whom he also introduces – a friend, her partner and his younger sister. But in each of the three cases, once he has introduced them, the camera only films Feiko Beckers, as he talks on and concludes that his solutions once again lead to new possibilities. The format of the talk show would symbolize the fact that a life without others is impossible. Others are even needed for the music: the musical intermezzos by Beckers' father are not especially dazzling. His percussion with two spoons only becomes something wonderful in the company of other instruments.

Sculptures

The most 'traditional' of the three exhibition spaces – a real white cube with white walls and simple fluorescent lighting – also reveals the most classical objects: two series of sculptures by Feiko Beckers. *When a problem is connected to another problem they together will become one problem* – again evolved from a video – is comprised of wooden forms shaped like anvils. Here too we find a seemingly logical Beckers conclusion, something that seems airtight: if you connect two problems with one another, there will only be one problem, so you inevitably have one less problem. You can reduce your problems by half. By repeatedly connecting two anvils – a metaphor for adversity – with a rope, Beckers visualizes this solution.

Finally, *Repairing a White Tile with a Red Wedge* is a work that the artist produced from three white ceramic tiles, with three problem-solving stories. Visually, they refer to El Lissitzky's *Beat the Whites with the Red Wedge*, which expresses Russia's battle between the 'Reds' (the Bolsheviks) and the 'Whites' (Mensheviks) in highly abstracted form. Beckers' white tiles are all missing a corner. As a solution, he tucked wedges into them. But the wedges all

beursschouwburg

happen to be a bit too big, and they are red in colour. Once again, a seemingly convincing solution falls flat on its face. This is an artist who unceasingly perseveres with his failures, to our benefit.